

Premlajenje.

Odevaj zemljo beli sneg,
Naj spi pod tabo dol in breg,
Zaspi poljé naj tudi,
Ki se po leti trudi.

Ko peval bode spet strnad,
Pa kraljevala bo pomlad,
In sneg se bode tajal
In zemljico premlajal!

Oj, kaj ti, zemlja, mara se,
Ko lice ti postara se,
Pa snežec te pokrije,
In premladí, omije.

Jeseni stara ležeš spát,
Ko mine kras poljá in trát;
Pa stara je navada:
Pomlad si zopet mlada.

A meni pa, ko mine noč,
Gubi se čilost, peša moč,
In udje moji starji
Po zimskem so viharji.

Enkrát pa bode hud poraz
Prišel na me, me stresel mráz.
Ne sneg, prsti gomila
V grobovji me bo krila.

Pod to gomilo spaval bom,
Pod njo se premlajaval bom:
In moje premlajenje
Ne bo v smrt, ne: v življenje.

Anton Hribar.

Jarem pregrehe.

(Povest. — Spisal P. Bohinjec.)

V.

Devičice, noričice,
Če fantom kaj verjamete;
Vam beli grad obetajo,
Pa črne kajže nimajo.

Narodna.

Krajčeva Polona se je zopet sukala okrog ognjišča. Pred hišo pa se je tedaj ustavil gosposki voz, s katerega se je privalil debel mož. Voznik, ki je skočil spredaj raz sedež in možu pomagal z voza, stopi v vežo:

„Hej, Polonica, smo že tukaj!“ izpregovori voznik in se ozrè proti kuhinji.

Dekle se takoj prikaže v veži, brišoč si z zastorjem roke.

„Oh, kako sem umazana, kakor ogljar! Saj ne more biti človek drugačen v taki kuhinji. Tolikokrat sem že naganjala očeta, da bi kuhinjo predelali, pa nečejo.“

„Vidiš, Polonica, to je tisti gospod s Tirolskega.“

Ptujec se ji prijazno nasmeje, rekoč:

„Toba tan!“ (= dober dan).

Ti dve besedi se je bil naučil od voznika.

„Kje pa so očé?“ povpraša voznik.

„Tako pridejo. Agata, Agata, kje si?“

„Hoj, kaj je?“

Iz bližnjega hleva pokuka umazani obraz Agatin.

„Pokličí očeta, pa takoj! In Janezu reci, da konja izpreže.“

„Počakaj, da se preoblečem.“

„Saj se boš potlej lahko, sedaj pa le hiti!“

„Vidiš jo, vidiš, kako je košata! Le počakaj, saj vem, kje te čevelj žuli“, mrmra dekla sama zá-se, gredoč iskat očeta in Janeza.

V tem sta Tirolec in voznik že stopila v izbo. Cene (ta je bil namreč voznik) bi bil povedal brž mnogo Polonici, a dekle mu reče odločno:

„Ne utegnem!“ ter se izgubi v kuhinjo. Kako bi bil Cene rad šel za njo — toliko ji je imel povedati! A Tirolca ni smel samega pustiti.

Ogledata si izbo.

Bela miza stoji v kotu. Res bela! Pozná se, da je čedna gospodinja pri hiši. V kotu je napravljen oltarček. Z najrazličnejšimi barvami pretkani prtič ga zagrinja, in v „dolbini“ sedi na prestolu Mati Božja z detetom v naročju. Veličastna kraljevska obleka diči Mater Odrešenikovo, in pozlačene zvezdice se blišče po njej.